

Η Άργισσα βρίσκεται στις όχθες του Πηνειού, περίπου 4,5 χιλιόμετρα δυτικά της Λάρισας. Η θέση κατοικήθηκε κατά τη Νεολιθική και την εποχή του Χαλκού, αφήνοντας πολιτιστικά κατάλοιπα πάχους πολλών μέτρων. Κατά την ανασκαφική έρευνα (1956) εντοπίστηκε σε βάθος περίπου 8 μέτρα, ένα στρώμα πάχους 30-45 εκατοστών, που χρονολογείται στην Προκεραμική Νεολιθική και αποτελεί ένα από τα λιγοστά δείγματα της μεταβατικής αυτής περιόδου.

Οι κατοικίες των πρώτων γεωργοκτηνοτρόφων της Άργισσας είναι ελλειψοειδή ορύγματα, σκαμμένα εν μέρει στο έδαφος. Οπές για ξύλινα δοκάρια (πασσαλότρυπες) υποδηλώνουν ότι πρόκειται για πασσαλόπηκτες καλύβες. Τα δάπεδα είναι στρωμένα με πηλό ή χαλίκια και διαθέτουν εστίες.

Λεπίδες από πυριτόλιθο και μικρολεπίδες από οψιανό, εργαλεία από λειασμένο λίθο, οστείνα εργαλεία, απανθρακωμένοι σπόροι δημητριακών και οσπρίων και άφθονα οστά ζώων συνιστούν τα κινητά ευρήματα. Οι συστηματικές μελέτες των ευρημάτων αυτών στάθηκαν ουσιαστικές για τη σκιαγράφηση των πτυχών της οικονομίας, σε μια περίοδο που ο άνθρωπος περνά στην ελεγχόμενη παραγωγή της τροφής του. Η μελέτη των λίθινων εργαλείων δείχνει ότι ο οψιανός φθάνει στην Άργισσα σε μορφή πυρήνων, από τους οποίους αποσπώνται λεπίδες με τη μέθοδο της πίεσης. Η μέθοδος αυτή δεν ακολουθεί την παράδοση της μεσολιθικής λιθοτεχνίας, που εφαρμόζει την κρούση για τη διαμόρφωση λεπίδων και μικρολεπίδων. Θα πρέπει επομένως να προήλθε από αλλού, κάτι που ενισχύει την άποψη ότι ο νεολιθικός τρόπος παραγωγής δε διαμορφώνεται σταδιακά στον ελλαδικό χώρο, αλλά εισάγεται από τη Μικρά Ασία.